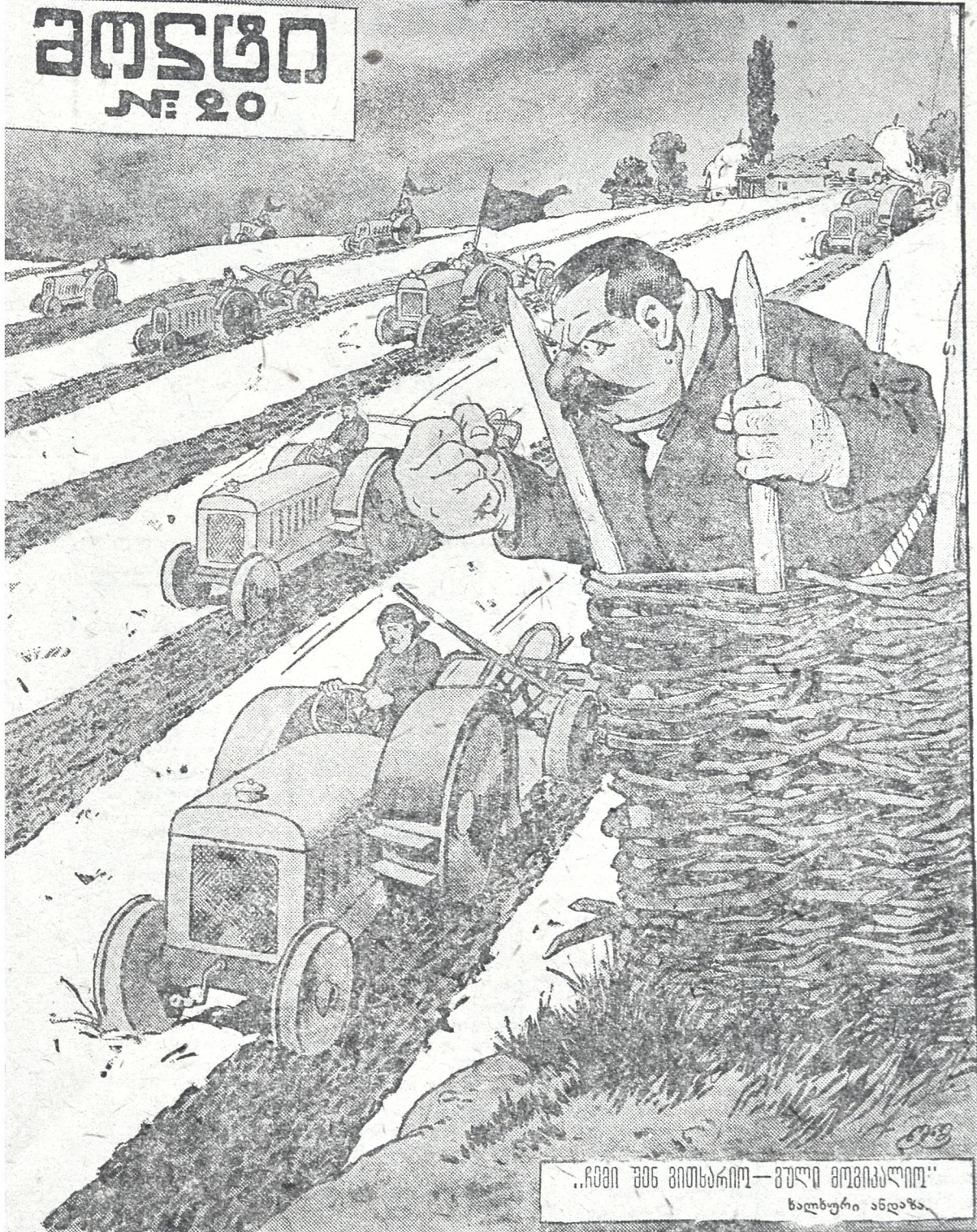

მეფისტი

№ 20

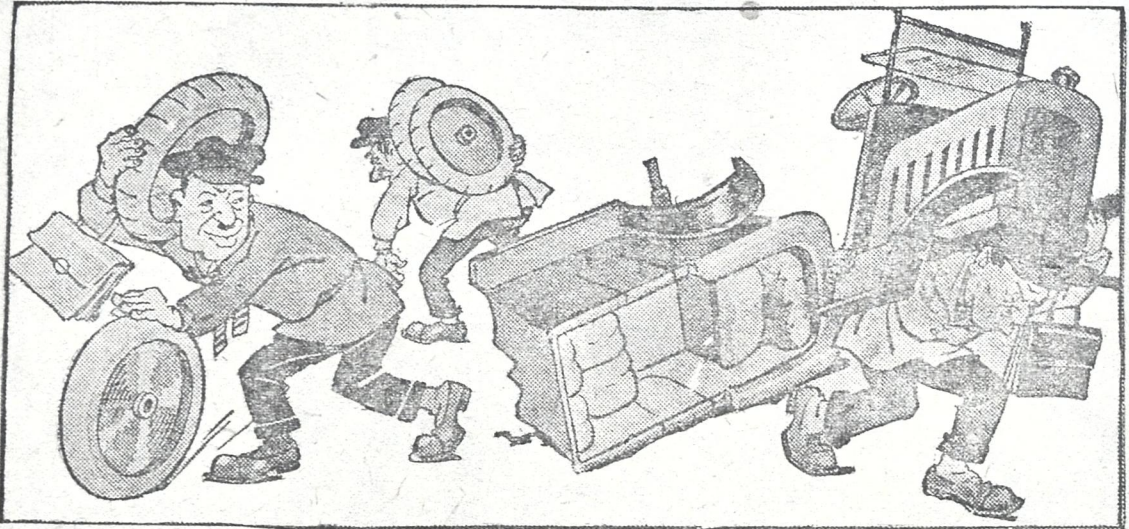

„ჩემი შენ გითსარიო—გული მოგიპალიო“
ხალხური ანდაზა

კულაკი → ერთი ამათ უცკირეთ, ზარმაცს მე მეძახიან, — თვითონ კი დაბრძანდებიან უქმად და მანქანებს ამუშავებენ...

საბჭოთა კავშირი

მისაც რა უმხვდა...

ოლქების და მაწრების მოხპობის დროს—ჩვეულებრივი სურათი.

შოლტიანის მოვოდება

ჩარგა ხანია დაიწყო ჩვენი საგულდაგულოდ ბურის მზადება ბურის მზადება, ცხოვრება გარდა, დაიწყო ყველა არამზადება.

შარშან კულაკი, წელს მოქალაქე სულ სხვანაირად სახე შეცვლილი. ტანს ეცვა ჩოხა, წელზე ქაშარი ათახნაირად შემოიფარებოდა.

მუცლი დიდო, თვალები შმაგო, გადასაულაპად ყბა-განიერი.

ცხლა სოფლებში დაიპარება თავდადებული და გულთი ცხიერი.

შეხეთ მეორეს: ხად - ხვედრია.

ტანზე გლეხურად ჩოხა აცვია.

შარშან ვაჭრობდა ფართოულობით ცხლა შ... -ს კომბინაცია.

ფხვზე ქალმები და ძველმანები, გითომ და სოფლის მუშა კაცია.

შეხედეთ კბილებს

როგორ იღუბავს, სწორედ მგელია, ჩვენი მტერია. ქალაქიდან რომ ამოსცხვს მაგრა, ეხლა სოფელში

შემოგვერია. დადის ქურდულად. გვხლით სხინებს. ჭორებსა ქსელავს. ყოველდღიურად. ერთიც-მეორეც

ჩვენი მტერებია, მართად გვიტყვიან, კოლექტიურად-ამხანაგებო.

ბურის მზადება ზოგან წინ მიდის, ზოგან ფერხდება. თუ მხარს გავაბამთ, მტერიც ვიჭნებით. მტრის განზრახული ვერ მოხერხდება. ჩარჩებს-წურბულებს, ყველა მობოლმებს. ეხლა რომ სოფლად ჩუმად დადიან, უნდათ შეფერხდეს ეს დიდი საქმე, თვითნებლად მათგანებსა სწაფიან.

ამიტომ ერთად გავაბამთ მხარო, კოლექტივები, ცალკე გლეხებმა. კომპერატივს ბური მოლიანდა!

თბილისს ყველამ—ვისაც ეხება. მოვაწყობთ ურმის ქარავანები, სოფლად არ დადგავები ჩარჩებმა.

სირცხვილი იმას, ვინც ამ საქმეში და ამ ბრძოლაში უკან დარჩება!

დღროთე შარაშიძის დღიურიდან

ბახმაროზე ყოფნის დროს ერთ-ერთი მოაგარაკეს ხელში ჩაუვარდა დღროთე შარაშიძის დღიური. აღნიშნული დღიური დღეს „შოლტი“-ს რედაქციაში ინახება.

ამ დღიურიდან მოგვყავს ზოგიერთი საინტერესო ადგილები:

1 აბვიხტო

დღეს ქუტაში ყური მოგვარა ლაპარაკს — დღროთე შარაშიძე წარსულ წლებში ცხენის ქურდობისათვის იყო დაჭერილი.

ვაი თუ ამომშამდეს ყველაფერი და ერთ მშვენიერ დღეს აფირის-ბანარში“ მიკრან თავი. საჭიროა დაეჩქარო და მოგვეტო, რაც მოსახვეტია.

2 აბვიხტო

ამ დღლით ერთი ცხვირი მოვიდა. ეს კარგი ნიშანი არ უნდა იყოს.

ცხენის ქურდობა გამოგვს, ისიც არ გამოგონ, რომ ქრთამებს ვიღებ.

არ ვიცი საკოლოდ ცხლა, თუ მე მცხელა შარაშიძე.

ის საიდანა გაიგეს, რომ მე-ჩიქვე სიხარულიდეს ხული თუ-მანი ქრთამი გამოგართვი და კურორტის ყავარი ჩემს სახლს დავებურე?

ვინ არის, ნტა, ვინ მადვენებს ასე თვალ-ყურს.

ოხ, გული ცუდს რალაცას გრძნობს.

30 აბვიხტო

ყველაფერმა ადვილათ გაიარა. მე ისეთი მფარველი მყავს, რომ ვერაფერს ვერაფერს დამაკლებს.

დღი შიში კი გამოვიარე. დღეს ერთი აჭარელი შემომე-ლახა, კინაღამ ხელში შემომამკე-და. ასე უნდა მაგათ, ყველა ჩემი შიშით უნდა ძრწოდეს და ყვე-ლამ უნდა გაიგოს, რომ დღროთე შარაშიძე ბახმაროს ბატონ-პატ-რონია.

მოაგარაკე.

შოლტიანი

ა ი რ ა ყ ო ზ ი ლ ა მ ი ზ ე ზ ი ?!

ტაღაფორი თ ახგე-ტასთონ

არ ვიცი, რა ღიერთი გაუწერა ამ სატელეფონო სადგურს... ვრცე ვრცე ზარს და ხმას არავინ მტყუბ. ფეხით რომ წახსულდაყვი — აქამდის ჩაივლიდა კიდევ ასმეტაში. მა — ხმა ამოიღე ტელეფონ, თორემ, დაგამტვრევ პირდაპირ. ესე შე ოჯახ აშენებულა! შენ გენაცვალე პაჩიშა ერთი ასმეტის არტეოს შემიერთეთ... დიას არტეოს ვამბობთა... გამაღობთ! ახმეტა? არტეოს ვამბობის თავგაჯდომარე მინდა. რაო? როგორ თუ სინაქს! მაშ მოადგილის დამიძახეთ! არც მოადგილე? მაშ სულ ერთია — თქვენ თვითონ მოამისინეთ:

თქვენთან არტეოში მოანგარიშეთ არის ვინმე ბობოლა ალდესი ბეწუკელი, რომელიც ნამდვილი ბიუროკრატია, უხეშად ეტყევა არტეოს წევრებს, გასანაწილებლად მოსულ საქონელს ჯერ თავის მეგობრებს აძლევს, შემდეგ თუ დარჩა რამე, აძლევს არტეოს წევრებს! ხომ მართალია?

რაო? ვინე ამბობთ? როგორ თუ ვამბობანგელოს გვაკეთ საწყობის გაბეჭ? ეს ის სუბიშვილია, რომელმაც ახმეტის გლეხობა შეესანსლა? რაო, გლეხებს ნაკლებს უწერს ნამუშევარს და ზედმეტს თითონ ითვისებს?

რას ამბობ, ეგ როგორ შეიძლება! კულას ვინ მიიღებდა არტელში?! მარე ისაც ლუკა ლონძის, რომელსაც არა ერთი მოგამაგირე გაუყვლეფი და მოუტყუილებია! მურ-მარილის საქმე? კაცო, სად არის თავმჯდომარე, ამ შუაღისას, რა დროს ძილია! ნაქიფარია? მოადგილე რაღას აკეთებს? ქვლებში წავიდა? გამგეობის იგრიბი? რა დროს ნათლობაა კაცო; ხომ არ გაგივდა ეგ ხალხი! მაშ ვინ არის არტელის კანტორაში? თქვენა ხართ? მითხარით თქვენი სახლი და გვარის ჩატომ არ შეგიძლიათ, რისა ან ვისი გემინიათ! მოკლავენ? ხმა ამოიღე კაცო.

თუღაგი თუღაგი?! რაიკეშორის შემიერთეთ. რაიკეშორი... რაიკეშორი... რა ეშშიკი გაუწერა, — ამდენს უყვირი და არ ესმის... რაიკეშორი... რაიკეშორი... — ფუი, სწორედ ყრუები ყოფილან...

ვინკა.

მღვდელი ბლახს — ხორცის ნაკლებობა იქნება, მაშ რა ჯანდაბა, ღმერთი აღარავის სწამს, მარხვას აღარავინ ინახავს!

საიღუმლო წერილი

ზ. საჯანოს საბავოს თამაჯლომარს

სალამი ვასლს. მე გე — შენი უფროსი მეგობარი შოლტიანი გახლავარ. ამ რამდენიმე დღის წინათ თქვენს სოფელს ვეწვიე. მინდოდა პირადად შენსებ, მაგრამ გლეხებმა მითხრეს — აღმასკომში არ არის, ეს ორი დღე გლეხების სასაღიმლოში ქვიფობს.

არ გეგონოს, რომ მე ამ საქციელს გიწუნებდი? პირიქით, ქობის მერე რა გეთვის, კაცო გლეხობს ენაბრები ნივთიერება ეს კი არა — კაცო, გზაში ალურბელი მოწაფეები შემოგვხვდნენ — საცაა სწავლა დაიწყება და სკოლის შენობის აგებაზე ჯერ არავინ ფიქრობსო. ბავშვებმა ისაც მიამბეს შენმა წინამორბედმა თავმჯდომარემ — თორთო ლაქემ რომ შესასლა სკოლის ასაგები 15 ათასი მანეთი.

— მაჩვენეს შენ მიერ ნაყიდი ფიცარი, რომელიც უბატონოდ ყრია შუა გზაზე.

ერთ გლეხს ორი დიდი ფიცარი მოეკინა ზურგზე და საიღუმლო გაბოლოდა. ვიფიქრე ალბად მუშაა, სკოლის აგებას თუ შესაღვიძიან მეთქი, მაგრამ შემდეგ გავიფიქრე, რომ გლეხი თავის სალიოსკენ მიარბენინება ფიცარს.

მოწაფეებმა ის ოთახიც მაჩვენეს სასწავლებლის მაგიერ, ადგილო პრიც სასაღიმლოს გვერდზე ამ მთა სალისგან რომ მივიწინებდა შენსთვის საჭიფლო. ოთახიდან ცუდური მოავალკამიერი გამოიღა, ალბათ შენი ანხანაგები გმძლერდნენ მას — ასეთი ნაყოფიერი მოაღწეობისათვის.

ქვიფი შე კაცო, ვის დაუწყო ნება — მე დავეწირო! რაიკე ქვიფი ფობ — საჭიფლო ოთახიცი; ცხაილი — საქონი! თავმჯდომარე კაცე ხარ, ხალხს ბურ-მარლო სჭირდება... ერთი — მეორე...

მე შოლოდ ერთი რამ გერ გაგივია: შე კაცო, თუ კი ქვიფი გინდოდა, ტყვილ-უშხალოდ რაზე დალაშქე 5.000 მანეთი მაგ მასალაში! ათიღბი და პირდაპირ ამ თანხით გაშლიდი — კიი მამა-პაპურ სუფხა... აი საიღუმლო ეშხი მაშინ რქვებოდა!

ესლა კი ქურღულადა ქვიფობს ხმა მარც გამოღის ვარეთ... არ ვიცი ეს ხმა — რააღამსკომს ეს მის თუ არა!

შოლტიანი.

ა ი ქ ა ლ ი

(სოფ. მებახი)

— აი, მესმის ქალი! წადი და დიკეცე იმასთან! შენ, როგორ აბითურებს ამ მეტეხელ გლეხებს და კომცომოლებს! — წამოიძახა ნაკენიარმა ბაბომ, როცა ვაზეთი „კოლექტივისაცია“ წაიკითხა და ამ დროს ქმარიც დაბრუნდა, პორთფელით, ტრესტიდან.

- ა, მაღალანთ თამარაზე ამბობ?
- დიაღ, მეღვინეთ-უხუცესის ცოლზე.
- რაო?

— ქა, რაღა რა? ფხვქვეშ კი ამოიღო ყველა, და... ქონებაც დაიბრუნა, კედლის გაზეთიც ჩამოუხრა, სადაც ის იყო გაწერილი, კომცომოლებსაც ემუქრება, ამ ტურტლიან გლეხებს ხომ ხნაც ვერ ამოულიათ მაზე; ინსპექციასაც შეუწერებია ეს საქმე, მაგრამ თამარას მაინც გაუტანია... გეუბნები, აი მეთქი ქალი!..

— ალბად ლამაზ თვალება პრიტექცია თუ სწყალობს, და... მართლაც, მაღალეც თამარ!.. აი ქალი ისა ყოფილა!

ვინაზოთ

!!ჯილდო!!

ს. დილომის პარტიული გლეხები ჯილდოს ვუნდით ნავთ, ვინც უფრედის სხდრ-მაზე ან მთვრალს, ან ფხი-ჯელს ოდესმე აღმოაჩენს კომუნარების მდივანს ლუბუ-ტაშვილს.

ჯილდოთ — თვით ლუ-ბუტაშვილი გვყავს გადაღებულა.

გაფთხილება!

სოფ. კურობხევის ხე-ტყის ქარხნის მუშების საყურადღებოდ ვაცხადებ, რომ ვინც უნდა ჩემგან მიიღოს მუშებზე გასანაწილებლად მოსული საქონელი, წინასწარ უნდა წარმოამდგინოს: ორი ცივი დედალი — თავის ნივრით, ერთი ლოქი წითელი ღვინო, ერთი ჩარეკა არაყი, და ერთი მთელი კვერი ყველი.

უამისოდ თავს ნურავინ შეიწუხებს. ხე-ტყის ქარხნის გამგე ვასო ხახვიანია.

დეკეშა

ხანგრძლივი და მძიმე, განუყოფელი ძილის კვად-მყოფობის შემდეგ, გარდაიცვალა სოფელ ლორეშას შვიდწლედის შენობის საღმრთელი კომისია.

დახაფლავება მოხდა სკოლის დანგრეული შენობის ეზოში. მრავალ გვირგვინებს შორის ერთ გვირგვინს ასეთი წარწერა ჰქონდა: იმას ვტიროთ, რომ აღრე ხსიკვდილზე, გვიან გარდაიცვალე...

დახაფლავებაზე აუარებელი ცრული დაიდვარა, ჭიჭიკო.

პისი ბრალი

მამამ გლეხკორს, რომელმაც გაზეთ „კოლექტივიზაცია“-ში გამოაშკარავა ჩემი ლოთობა.

ვინც მამპიპობის, მისი ხერხისათვის ვაყურებიანებ უფა სოღ.

გლეხკორისგან გაუბედურებული და სამხატვრო-დან პანწურ-ამოკრული სოფელ ყვიბისის საბჭოს ყოფილი მდივანი სამსონ გომოლაძე.

გამიშვიტ სილოსისაკენ თქვენო...

შერილი რედაქციას

აბს. რედაქტორო! ნება მომეცით „შოლტი“-ს საშუალებით უღრმესა მადლობა გამოუცხადო ახალ სოფლის საბჭოს თავჯდომარეს გაორგი ბრეველიშვილს, რომელიც კარგი პურ-მარილისა და 5 ჩერვონცია-ნის დანახვის შემდეგ შევიდა ჩვენს მდგომარეობაში და მომცა საღარიბის მოწმობა ბურის შესაძენად.

კაცი სიმთვრალეში რას არ ჩაიდენს. იქნებ აღარც კი ახსოვდეს, იქნებ ისიც კი აღარ ახსოვდეს, რომ გულახდლად, როგორც თავის ძმას, შიხრა:

სოფელი კასპი

საღამოა. სოფლის მშრომელი გლეხობა კლუბის ეზოში საუბრობენ სხვადასხვა საინტერესო ამბებზე.

— წარმოგინათ ხომ არა სდგამთ ამაღამ—ლეო?
— შეეცითა ჭაიარა გლეხი ადგილობრივ სცენის მოყვარეს.
— არა, არა ეს დგამთ!
— რატომ ბიჭო, რაზე აიყარეთ გული სოფელზე?
— მე ამხანაგო მუდამ მზად ვარ მუშაობისათვის, მაგრ...
— რა მაგრამ...
— ხელის შეწყობა საჭიროა, ხელის შეწყობა. აი, სცენა მიშველია: არავითარი საჭირო ნივთები: სკამი, საწოლი, დეკორაციები, რომლითაც შეიძლება ითახის მოწყობა, — არ გაგვანჩია. გასულ ზაფხულში დავდგით პიესები კლუბის სასარგებლოთ. ვიყიდეთ საჭირო ნივთები: მატერია, მაგრამ უკვე „შეუქმამათ“. მეორეც: კლუბი შესაკეთებელია: წვიმა ჩამოიღის, დანჯერება არა აქვს, კარები და-ს...

„კულტმუშაკი“

ხავი, ოჯურბეთის მაზრა. კოპერატივის მოველინა კულტმუშაკით მიხელ-საკეცი, მის ლანძღვას და მის გინებას რა ვქნა ვერსად გავექცი.

ლევისაგან გაღვნილსა ხან იქ სძინავს, ხან კი აქა, ხალხიც ამბობს: ეს მიხელი არ დაგვყაროს დიდ ბარაქას. მოხსენებას როცა იწყობს შეთვრება და შეხურდება, და ლაპარაკს ამის შემდეგ „ლოლიკურათ“ შეუდგება.

სიტყვას იტყვის დაიბნევა გაურჩება ენა პირში, მსმენელებსაც ეძინებთ მისი სიტყვის მოლოდინში. საჭიროა შოლტიანმა თავის შოლტით მოსცხოს მიხოს, რომ ლოთას და მუქუბორას კისრის ძარღვი მოეგრბოს, რისხვა.

განცხადება

„მე, ზემო-მაჩხანის არტელის თავმჯდომარე ნიკო ლეკაშვილი, არტელს წევრების საყურადღებოდ ვაცხადუნა, რომ თუ ვისმე გაუბედია სილოსზე მუშაობა, მას არტელიდან გაგვრცავ და იქნებ სოფელშიაც არ დაეყენო.

ძირს სილოსი, გაუმარჯოს ნიკო ლეკაშვილს!
ძირს მსოფლიო ბურჟუაზია, რომელმაც სილოსი მოიგონა!“
ასეთი განცხადება გამოკრული

„სამავალით“ თავმჯდომარე

— ვინაა საქარაში საბჭოს თავმჯდომარე?
— ბიჭობა ბრეველი.
— ხომ არ დადის ბრეველი?
— არა, მარა თავის მოველიობა კი ბრეველი მიწაზე, თვითნება კაცია მარა, „კაცი კაცია“, ასე უძახიან მას ჩვენებური კულაკების ხროვა.

ზემო-მაჩხანის არტელში და ეს ბუნებრივად არის: ნიკო ლეკაშვილი საერთოდ დადი წინააღმდეგია, რომ ბურჟუაზიისგან გადმოვილით რამე.

— ქარისა არც შემოტანილი მინდა, არ გატანილი. — ამბობს ნიკო ლეკაშვილი, რომელსაც ჩვეულებრივად ადამიანებით მხრებზე თავი აბია, ხოლო თავში რა ყრია — ის არავინ იცის.

ზაცია, რადგან მათში უწყარს დროს ტარება და ქეიფიზაცია... ქეიფი სჭრის და შესვიელ ვალონა ბიბილაშვილის პურმარილმაც ვას-ჭრა, რომელიც ათისთავად მოგვევლინა ეხლა.

!!ფრთხილად!!

სოფელ სვირის სახალხო სახლში ან მის მახლობლად, ვინც მოდიოდეს უნდა დაიცვას შემდეგი წესები: სახლში ნათესავებს, გარეთ მეგობარ - ნაცნობებს გამოეთხოვოს — ყოველ შემთხვევისათვის, სახალხო სახლში მისვლისას გვერდით აუქციონს აღმოსავლეთის კარს, რადგან ქერი დაზიანებულია და შეხადლებულია ჩამოიქცეს; დერეფანიც სწრაფად გაიბინოს, რადგან გვერდის სვეტები წაქცევაზეა; თვით სახლში შესვლისას ფრთხილად გააბიჯოს — დირეს, რადგან წინ უზარმაზარი ორმოა და, კისრის მოტეხა მოელოს; იატაკზე გავლისას კი ფეხები მხრებზე ითიწყოს — ჩამტვრეულ იატაკში ფეხის მოტეხის თავიდან ასაცილებლად.

გამოცანა

სოფელ მონასტრის ქობ-სამკითხველთა თავმჯდომარე დანიშნული, თვეში ვლბულ-ლომ 40 მანეთს, სამკითხველო დილიდან - საღამომდის, კვირიდან — კვირამდე, თვედან — თვემდე გამოკითხილია...

კითხვა — განათლების განყოფილება რაში მამოტეხს ჯამაგარს?
გამოცანის პასუხი ს. მო-ნასტერში არავინ გაგზავნოს რადგან ამჟამად თბილისში ვიმყოფები.

გადღობა

უფლთითადესი მადლობა სოფელ ჩაღუნანის არტელის (კოქტობრის ქარიშხა-ლში) წევრს შუტიაშვილს, რომელმაც სამი კომკავშირელის დახმარებით მოგვყირი და 45 ფუთი არტელის პურ-რი და მით ხელი შეუწყო ჩვენი თანხების ფეხზე დაყენებას.

სასამართლოში

— რას იტყვით თქვენი თავის გამართლებლად? თქვენ გბრალდებთ ათასი მანეთის გაფლანგვა.
— მართალია, მაგრამ გთხოვთ მამისხინოთ როგორ და რა პირობებში მოხდა ეს გაფლანგვა.
— გისმენთ...
— მე გახლდით სამტრედიის კოოპერატივის თავმჯდომარე, ჩემს ხელში იყო აუარებელი ფული და ეს ფული ხშირად მთელი წლობით გამოუყენებელი იქნა. ჩვენს გვერდზე წითელ სახადილოს კი ფული ძალიან უჭირდა. ამ მდგომარეობიდან რომ

გამომეყვანა წითელი სახადილო და მტრის გულისად არ გამხდარიყო, დავიწყე იქ ხარული, თითქმის ყოველდღე-ღამე იქ ვიყავი და ერთავად იმის ცდაში ვიყავ, რომ ეს სახადილო ფეხზე დამეყენებინა.

კოოპერატივიც სახელმწიფოსია და წითელი სახადილოც, ფულიც სახელმწიფოსია და, მაშასადამე, ეს ფული ისევე სახელმწიფოს დარჩა, მე მხოლოდ ქეიფი შემჩრა და განა ამისათვის უნდა დამსაჯოთ?
მიუხედავად ასეთი გულახდობისა, სასამართლომ კოოპერატივის გამგეობის თავმჯდომარე აკაკი რატიანს 8 წლის-ციხე გადაუწყვიტა და შხამად ამოღების მიზნით დააკისრა გაფლანგული თანხის გადახდა.

სახალი რატიანი რეტიანივით ზის დღეს გლიაში.

ჩაღუნანი. 7061

დასწილოსეგელი თავგადასარჩევანი

ქვემო მაჩხანის საბჭოს თავმჯდომარე თომა ბენაშვილს არაფრად ეტყენიკა სილოხის კამპანია.

— რის სილოხი, რა სილოხი, ხომ არ ვადარეულხარ! — მიმართა მან აგრონომს. — რა დროს სილოხია, როცა ათასნაირი კამპანიები მაქვს ჩასატარებელიო.

მართალიც არის: საცაა მაჰარი შემოვა და ბენაშვილს გადაწვეტილი აქვს ეს კამპანია „დაკერიო“ წესით ჩაატაროს.

სწორეთ ამიტომ იყო, რომ სილოხზე მომუშავე კურსდამთავრებული კომკავშირელები სოფლიდან გამოირეკა.

სოფელში ხმები დადის, ვითომ ბენაშვილს ჰგონია, რომ სასილოხე ორმოში თვითონ მას ჩაადგებენ და დასილოხებენ. ამიტომ არის წინააღმდეგო.

მართალიც, რომ დასასილოხებელია.

ზიტბ.

თითს პი არა გუშტსაგ...

(სცენა სოფ. ღორეშაში)

— რას შერები კაცო, მადგ მუშტს რას იზენე? იქით, კილაძე ცხერი მომტეხე და იგია!

— აბა რაია? ვაზეთ კოლოქტივიზაციაში რომ წერს ვინცა „თითიც არავის გაუნძრევიაო“, აქოურ სკოლის თავის დონეზე დაყენებანე, 7 წლიან სკოლის აგებაზე, საყოველთაო სავალდებულო სწავლებებზე, ყურსაც არავინ აპარტყუნებს, სოფლის ახალგაზრდობა სკოლის გარეშეაო; მაშ არ ვაჩვენო ის ვინცა „გამწერია“, რომე თითის კი არა, მუშტის ქნევაც ჰე ვიცით?

— კი მარა, გლეხობის ემუქრები თუ?!

— არა... მარა... მაინც რაეა გაბედა აბდლობა? რაი ვუყოთ რომე ამ საქმეზე კომისიაც ჰე იყო არჩეულიო?!

— მეზე და შენ რა, იყვი თუ კომისიაი?! „ქურდს ჰუდი ხომ არ წყნის“?

— კია თუ კაცი ხარ, შენ რაცა კია ხასიათზე ხარ და მე კი გერეთ ხუთ კვარტზე მეტი სვირული არ დამილევა დღეს!

თაში

კიდევ დაემდურებიან?

სოფელ ნაუნოვის კოლპერატის ნოტარი კ. სიგუა ფართულულს, შაკარს, ფეხსაპოსს და სხვა დეფიციტთან საქონელს თვითონ მივზიდება სახლში, ან თავის მეგობარ-ნატრობებს ურიგებს.

გლეხობის წერილდან

ერთი გლეხი—მეორეს—შეხედე როგორ დატვირთულია, ამის შემდეგ ნუ თუ კიდევ იტყვიან ჩვენი ნოქარი არა მუშაობსო!

სცენა სოფ. ალისუგანში

— ამხანაგო ალიომა... — მიმართა არტელ „პირველი მაისი“-ს წევრმა რაღაცაზე თავმჯდომარე ფანცულაიას,

— ა? შენა?! — მიუბრუნდა ალიომა ბაშლულ მოხდილ გლეხს.

— დიალ, ბატონო... როგორც ღარიბი, შეგნებით შემოვიდივარ არტელში და იმედია უარს არ...

— რაიო? ღარიბიო?! კვი... შეილები ხომ არა გყავს სასწავლებელში გასაგზავნი?

— კი, რაეა არ მყავს და თუ გააგზავნი, კილო უკეთესი...

— აჰ! ა! ვერ მივიღებ! შენ მიტომ შემოდიხარ აქ, რომ შეილები სასწავლებელში გააგზავნი? ვერ მივიღებ... აქ ისეთ გლეხს ვიღებთ, რომელსაც შეილები არ უყავს სასწავლებელში გასაგზავნი, გესმის?! —

კუკუ!

ლია წერილი

ტინისხიდის არტელის თავმჯდომარეს უმუშაინს

ქუეყიანი გვარად ხარ, მაგრამ ბუნებითაც ქუეყიანი ყოფილხარ, ამიტომ არის, რომ არტელიც გაგიჭუყიანენებია და შიგ კულაკებისათვის მოგყურია თავი.

— როგორ მოხდა, რომ საშუალო გლეხი ვლადიმერ იორამაშვილი კულაკათ გამოაცხადე და ინდივიდუალურად დაბეგრე?!

— როგორ მოხდა, რომ 400 ფუთი პური მოგივიდა და ერთი ფუთიც არ ჩავიზარებია სახელმწიფოსათვის?!

— როგორ მოხდა, რომ გამწმენდმა კომისიამ პარტიიდან გაგრიცხა და დღეს ისევე პარტიაში ამოყავი თავი?!

ყველა ამ კითხვაზე გულანხლიათ მიპასუხე ვილაც ქუეყიანი ხარ, თორემ ისე გაგაჭუყიანებ, რომ იქნებ მტკვარშია იღრ გაგრიცხოს.

შოლტის წმინდი.

უარყოფილი

(პრიუტის თემი)

— რად ვინდა სოფელში იარალი? — შეეკითხა ვილაცა ნაცნობი აქ პურის დამზადებას კამპანიის ჩასატარებლად გამოგზავნილ პასუხისმგებელ ამხანაგს — ოგანეზოვს, რომელსაც ზარბაზნის გარდა ყველაფერი ზედა ჰკიდიო.

— აბა რა, აქ რუსთაველის გამზირი ხომ არა გგონია, რომ უთარაოდ იარო? გლეხები თუ არ დააშინე—ისე პურს არ ჩაგაბარებენ!—მიუგო მან.

— რაა, ამხანაგო მარო, რატო არავითარ კულტურულ მუშაობას არ აწარმოებ ამ პრიუტის თემის გლეხობაში? ხომ იცი, მითუკეზბია, განათლება სწყურიათ, შენ კი, როგორც ქონ-სამკითხველს გამეგე, უნდა ზრუნავდე.—უთხრა მას ამხანაგმა.

— იჰ, ნეტავი შენ! საქმე არა გაქვს? მითულები და რაიმე წრეები, განათლება? ხა! ხა! ხა!...—გადიკისკისა, დაცინეით, მარო ლებანიძემ და გზას გაუღდა.

ყილიყო!

სწოგა შოლტინანს

სოფელ ზოდბისხევს, კახეთში, აქებენ — კარგი მხარეა; მას „იცავს“ ბიჭი „ქებული“ — ის საბჭოს თავმჯდომარეა!

ყარამინ-ყოლანს გავონებთ — აღამწვერებია“ მხარია; გვონებ სხებლად მიშა — და წიბლუგნი გვარია —

წიწილა ათი არ ყოფნის — ჯერზე — და ინდალურია; როგორც სურს, ისე ქედობს, — სევას და მინცა სწყურია!

დხაზელს ვერ ნახავთ, რადგანაც ჩაფით სევას — მუდამ მთერალია; ვეღარც ზემდგომმა ორგანომ ვერ მიატანა თვალისა!

იძას სრადის — რაცა სურს — ყველა ფებებზე ჰკილია; არაფერია... თუმც თაგზე — წაბოლდებია აქვს დღისა...

დებზე ჰლივსა დგას ის, როცა შემოვა აღმსკომშია; ყიცილას ლანძღავს და აიგინებს — თანამშრომლებთან „ომშია“! კომკავშირელებს არ ინდობს — მალი-მალ ამწყვედებს გომშია!

მოჯამავირეთ უღრინავს — მოშეუღელთ ეპყრობა ცუდათა; „შიწია ქალამნად არ უჩანს — და, ცა კი — თავზე ქუდათა!“

თბილისით — ვინმე მოსულსა სოსელი აღინა ცხვირშია; (მისგან ასეთი „საჩუქრით“ ბევრნი ვართ გასაქორშია!)

ის თვალებს უბრალებდა — ყველას: მუსტიით და მუჭარით; განთიადზე კი პატარას მიაღვას... ხეწენა-მუდარით:

— მომეცი ხელწერილი, რომ მე არ მისლია ხელი... თუ არა, დღის ვიტრებ, — მათრახით გეახელი!

შეშინდა პატარა, და — დათასხდა იმ-ს ნებაზე... (ეს „თავმჯდომარე“ ერთხელაც არცინ ამხილა კრებაზე?!)

სახელმწიფო ფულს, როგორც სურს —

ისე აბნევს ეს ყველანა; ყველა თავისი ჰგონია — ზოდბისხევი, და... ქვეყანა!

ისე თამამობს, რომ სულაც არვის არა სცხვირია... შევიდას მანეთად იყიდა — მან აქ იორდა ცხენია!

შეკაზმა ახალ „პატონმა“ — ზურგზე მოადგა კეხია; შეეჯდა, და... მოსცერა ზღართან დადაბტერია ფეხია!

ცხლა შენს მოსვლას მოვილოთ — შენ დავგინებინ... თუ არა, ამ ჩვენი დროის „მკლავებზე“ ყველას თავს გადაუარა...!

აბგაი

„ცხელ-ცხელი აზვები“

სოფელი მღვდელი (ფოფოდისა) — გაიგე? თურ-
მე მთელ კულაკობას სმოვნი!
ფოფოდისა — გე რაა, მე უარესს ვეტყვი, — თურმე
მთელი ოლქებისა და მაზრებისა მოხობას აპირებენ!

ჩვენნი ფოტო

რუსიმა. ა. იერებთ: კომკავ-
შირელებმა ამოთხარეთ სხი-
ლოხო ორმოვები, მაგრამ ადგი-
ლობრივი დაწესებულებების ხელ-
მძღვანელებმა უფრადლებს არ მო-
გვაქციეს — არ მოითანეს ბაღა-
ხი. ესლა ორმოვებში არ ვიცით რა
ჯანდაბა ჩაყარათ.

შე ოჯახამწებულო, ჯანდა-
ბის მაგიერ — სწორეთ მაგ და-
წესებულებათა „მომსახებ“ ჩააწე-
ყეთ ორმოვებში და დაასილოსეთ.
მაგაზე უკითხის რა იტენბა!

უსრულს. მოგვყავს თქვენი
ლექსის ერთი ადგილი:
სკოლის გამგეთ მობრძანდა
ერთი ვინმე ხბოტია.
შეშის ნაცვლად პარტებს
სწავამ, —
სწორეთ იდიოტია... და სხვა.
ჩვენი აზრით თქონი დახასია
თება მარტო ხბოტიას არ ეყუთ-

ნის. ის მებრად უნდა გაუწაწი-
ლოთ ყველას ვინც მის „მოღვა-
წეობას“ ხელდას და დღემდე მა-
ინც ინახავს სკოლაში.

ობჩაშლს. ვებედაეთ თქვენი
ლექსის ამ ადგილს:
სკოლა არა გვაქვს,
საბჭოს ხმინავს,
თავმჯდომარე
კაქაქავით დაღმს...
თქვენი ლექსიც — თქვენი თავ-
მჯდომარესავით გროვით არ გა-
დგა.

მოჩა - ჯიხაიშელს. თქვენს
ლექსს თავ-ფებე მოგეჭერით, და-
ნარჩენს ორი უკანასკნელი სტრი-
ქონი ჩა-წ მიუღმატეთ:
ქავანქურში დიდიხანი
აკაკი გვყავს ნოქრად.
შინ საქონელს ვხილებდა
და ქვიფობს ოხრათ.
ქვიფობს, მაგრამ ზოლოს
არ გადმეცტ ოხვრათ...

ს. გუგულიანი, ოჯუ- რბეთის მაზრა

ნოქარს სარდიონს ვერ მოვიგო-
ნებ
ხალისიანთ და გახარებით,
ის არც მე მიყვას როგორც სხვა
გლებებს
და ვეღარც პირში მოვეფერებთ.
თუ საქონელი კორპორატივში
გვაღიბსა წვერებს და მოიტანა,
ღარის თვალთაც არ დაანახ-
ვებს,
და შეძლებულებს აძლევს კი
არა; —
სულსაც შეწირავს მხოლოდ
ღარბი
იპნ ახლოსაც არ გაიკარა.
საჭირო არის რომ აქ სადღეწო
კომისიასაც მოსცხობთ ჩანგალი,
საქონელს რომ არ ანაწილებენ
და რომ თავისთვის მოაქვთ
ფარიალი.
ამ ვაძიებრებს ღროზე დავიწ-
ტვათ
შოლტი მოქნილი და ეკლიანი,
დაცხვით რომ ღარი დარჩეს
იმათთვის
ეს წელიწადი მოსავლიანი.
მღვა

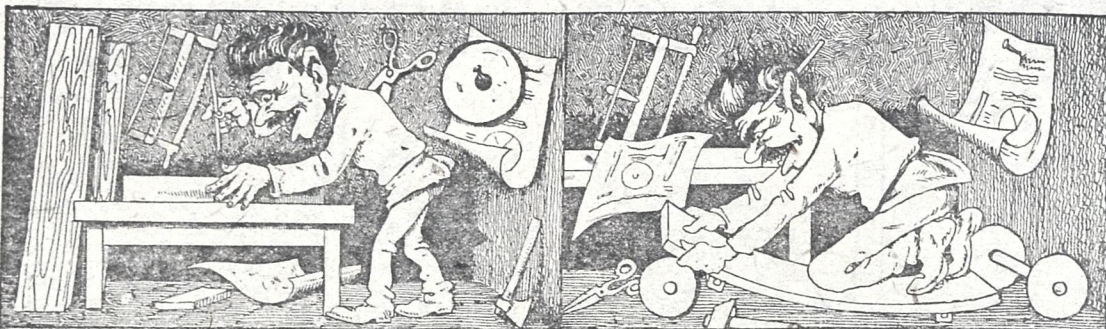
გეგუ თიანათი

მაშ ვინ არ იცნობს იოსებს
უყვარს ტრაქტორის გრაილი,
ვასეირნება ტრაქტორით,
ხელის მალა ტრიოლი.
ჩემო ტრაქტორო ვასწიე
ვაღამატარე ხვევით.
შენ რას დავაქვებს ეკლარბი,
ანდა უძლვეი „დღეებში“.
ასე მებრდა იოსებ
ცალკევაშვილი გვარადა
ტრაქტორს რომ ამტერებს
ყოველ დღეს
შეიქნა ყველას თამადა,
სამეგრე კრა დღეს ტრაქტორსა
და ადეთქა იგია,
მაგრამ არსად სწანს პატრონი
რომ მისცეს თადარიგია.
ტულდა.

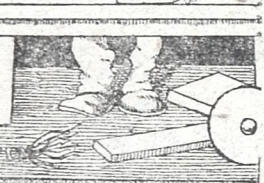
გოხვდება?

(...ო. ვიხასთი)
— მოხვდა?! წვიდღეს და ცხლა
ირიკოს! გამწეროს კიდევ გზა-
თში! სვილონი!... — ბრაზით, მაგრამ
კნაყოფილებით წამოიძისა ემასწა-
ვებულმა“ თ. კუხევიძემ და ფე-
ხი-ფებზე გადილო, პაპაროსი გაა-
ბოლა, როცა მასწავლებელი და
გლებეკორი ნ. მემპარიაშვილი სამ-
სახურიდან მოხსნა ინსტრუქტორ
შვიდაძის დახმარებით, რადგან
მემპარიაშვილმა ვაზეთში ამხილა
ის.
— კი, მაგრამ, ამისათვის ხომ
გამოგქიმეს უკვე ვაზეთ „შოლ-
ტი“ თიანათი... — ში, ცხლა თუ „შოლ-
ტი“ — ც ვადმოგვიგარა ზურგზე ნა-
ხავ მერე! — სიცილით მიუღო მე-
გობარმა.
როგორ ფიქობთ? — მოხვდება?!
კი.

აკრაკუნე ჭინჭილაქმეც მემზადება

შემოდგომის თესვისთვის ფიც-
ნელი მზადება... აკრაკუნე ჭინ-
ჭილაქმეც ვადასწყვიტა არ ჩამორ-
ჩხეს სხვას და მაშინვე შეუდგა მუ-
შაობას. მას ხომ ათასნაირი სახე-
ლოისნობები აქვს მოწყობილი!
აკრაკუნე ყველას ებუჭებდა თავის
საქმიანობით, იკვებოს—რომ იღ-
საქმეს აკეთებს. ვნახოთ რა იქ-
ნება!

— ცოტახანს მოიცათ და ნა-
ხავთ, საკუთარი თვალით დარ-
წმუნდებით რა დიდი კაცია ვარ.
შემოდგომის თესვაში — ნახავთ
პირველი გამოვალ თუ არა! —
უპასუხებს გლეხებს.

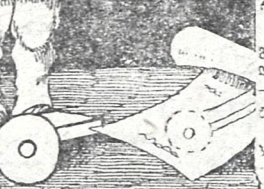
კლუბში, სადაც აკრაკუნეს ძვირ-
ფასე ქსოვილში შეხვეული რაღაც
მოუტანია.

— რა იქნება ნეტავ, ისეთი რა
გაკეთა, რომ ასე სუმბუქია, ამ-
დენხანს კი იმუშავა ზედ, — ლა-
პარაკობენ გლეხები.
დაღა საინტარო წუთი. აკრა-
კუნე გამოჩნდა სცენაზე და
ფრთხილად დაუწყო სვეულს გა-
ხანა, ყველა მზერად არის გადა-
ქცეული. დარბაზში ბუჩის ფრე-
ნასაც კი გაიგებს კაცი. ყველა ხმა
გაქმენდილია.

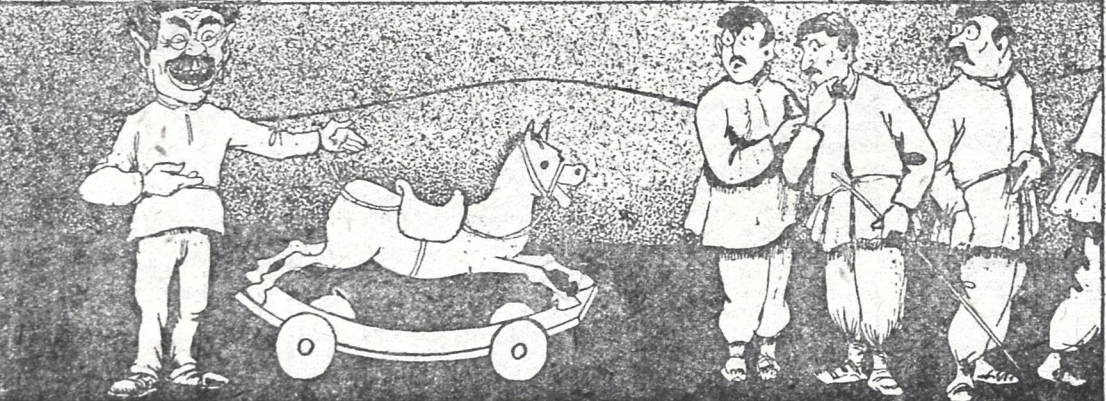
— აკრაკუნე აღარ ხუმრობს.
რაღაც მანქანას იგონებს. რა გო-
ნათ, ნახსენებ კაცია, იქნებ მა-
რთლაც გაგვაციოს ყველა. —
ლაპარაკობენ აქეთ-იქით.

— აი ამხანაგებო რა გვაკე-
თე, უცქირეთ ყარგა, დიდებუ-
ლია ხომ? — მედიდურად ამ-
ბობს აკრაკუნე და გლეხებს აჩვე-
ნებს ფიცრის პატარა სათამაშო
ცხენს...

აკრაკუნე ამზადებს რაღაც
თვლებს, ფიცრის ნაჭრებს ხერ-
ხავს, ერთი მეორეზე აწყობს,
აბოლოებს, ისევე ხერხავს და ასე...
მთელი კვირა გადის. აკრაკუნე
სახელოსნოდან არ გამოდის. თავს
არ ზოგავს. გლეხობა მოუთმენ-
ლად ელის რა ნაყოფს მოიტანს
მისი მუშაობა.

ყველა გაცემულია. ერთმა-
ნეთს შესცქერიან გლეხები, ვერ
გაუგიათ რაშია საქმე. კაცმა ამ-
დენ ხანს იმუშავა, ამდენი შრომა
გასწია და მხოლოდ ამისათვის?!
ვის რა ოხრათ უნდა ეს სათამაშო
ცხენი, ვის რაში გამოადგება?!
სოფელ გამოჩინებულის არტე-
ლიც ასე გულისფანქვალთ
ელოდებოდა მანქანა-იარაღებს.
ბოლოს მართლაც მიიღეს 4 რკი-
ვის გუთანი, 7 ფარცხი, ორი მა-
თობი და სხვა მანქანები, მაგრამ
არც ერთი მა ივანი არ გამოადგე-
ბა ადგილობრივ ნიადაგს. ეს მა-
ქანები დღეს სრულიად უსარგე-
ბლოთ ყრია და ფანგდება. ეს ამ-
ბავი პირველი არ არის, რადგან
აკრაკუნე ჭინჭილაქმე თითქმის
ყველა ჩვენს დაწესებულებაში
მუშაობს თავის „მადლიანი“ ხე-
ლით.

ნიახური.